

POSUDEK DIPLOMNÍ PRÁCE

Vendula **Vágnerová**, Spolková činnost ukrajinské menšiny v Praze v letech 2001-2013. Diplomní práce. Praha, FSV UK, 2015. Stran 100.

Práce kolegyně Vagnerové vznikala poměrně dlouho a ne zcela snadno. Autorka hledala dlouho adekvátní metodiku výzkumu i způsob co nejlepšího rozřídění a využití získaného materiálu. S ulehčením a potěšením konstatuji, že nakonec se tyto cíle podařilo splnit. Pozitivem práce je značně rozsáhlá pramenná základna, byť charakterizovaná v úvodu snad až příliš stručně. V každém případě je však škála tištěných i internetových zdrojů i informací získaných v osobních rozhovorech značně bohatá a umožňuje sledovat detailně řadu zajímavých aspektů včetně rozsahu financování spolků z veřejných zdrojů.

Práce se zprvu zabývá obecnými otázkami spojenými s právním vymezením problematiky národností a národnostních menšin a jejich spolkových organizací a stručně načrtává tradici ukrajinského spolkového života v první polovině 20. století, na kterou nebylo možno po r. 1989 vzhledem k přerušení dřívější tradice a nedostatku zkušeností v plném rozsahu navázat.

Těžiště autorčina výkladu (přes 50 stran) je spjato s rozbořem aktivit pěti organizačních subjektů, ač je zmiňováno ještě několik dalších – ne vždy bylo přitom možno získat o nich adekvátní množství informací. Ukrajinskou menšinu v Praze vnímá autorka oprávněně nikoli jako jedolitou skupinu: zohledňuje výrazné její proměny, které způsobil zejména fenomén ukrajinské pracovní migrace, která doplnila a početně převrstvila zbytky původní ukrajinské komunity, přežívající v Praze po r. 1948 bez spolkových organizací.

Autorka postupovala při analýze činnosti spolků obdobným způsobem, aby se zlepšila možnost jejich vzájemného srovnání, které přichází na některých místech ke slovu. Podkapitola „Faktory ovlivňující činnost ukrajinských spolků v Praze,“ která po popisu jednotlivých spolků následuje, je však příliš stručná (necelé čtyři strany), takže informační potenciál, který je v práci shromážděn, se nepodařilo v plné míře využít.

Zdá se také, že by si důkladnější rozbor zaslouhovala obě poměrně stručně zmíněná ukrajinská periodika, vydávaná už poměrně dlouho v Praze. Přihlédnutí k jejich materiálům (pokud je psali pražští Ukrajinci) by totiž ukázalo lépe než jiné zdroje, jak komunita pražských Ukrajinců reaguje na vývoj ve své zemi resp. v zemi svých předků. Tato tematika by měla být v práci zastoupena výraznějším způsobem, než se nakonec stalo.

V každém případě oceňuji skutečnost, že autorka si s tématem dokázala poradit a napsala text, který je v mnohém přínosná. Mohu tak její práci doporučit práci k obhajobě a navrhuji její hodnocení známkou „velmi dobře“.

V Praze 15. června 2015

dr. Bohdan Zilynskyj (IMS)